

det skal jeg ikke her gaae ind paa, og forsaar vidt gjør jeg maaskee ogsaa rettest heri, da jeg mere kender, hvad jeg herom veed, af Rhytter end af nærmere Undersøgelse; det behøves heller ikke, da det ligger udenfor Sagen. Nu havde han i Mellemtiden saa at sige opgivet sin Stilling som Overlærer, i hvilken Stilling han var lønnet med 1000 Rbd., og han havde for sin egen Regning, af sine egne Penge anvendt, det er mig bekendt, 1300 Rbd., for at leve og virke for, at kunne tage den ham paalagte Examen, for at kunne fyldestgjøre Laugstrangen. Da nu, som sagt, det Maal, som først var stillet ham for Die, glippede, fik han Udset til, istedetfor den Overlærerpost, han havde, men som han var kommen ud af, at blive ansat ved Universitetet som Lector i Tydsk, hvortil han ogsaa egnede sig; thi det er lykkeligvis en Mand, som egner sig til Meget, som de fleste Andre ikke egner sig til. Han blev da ansat som Lector i Tydsk; Sagen ved Lectoratet var kun 800 Rbd., men, i Overeensstemmelse med de almindelige Regler, fik han Forskjellen imellem disse 800 Rbd. og sin tidligere havde Gage, 1,000 Rbd., godtgjort med 200 Rbd. som Bartpenge. Nu kunde det synes, som om det var ligegyldigt, om han beholdt disse 200 Rbd. som Bartpenge eller, som jeg her foreslaaer, fik dem som personligt Tillæg; men, da Enhver vil begribe, at en Mand med saa mangefaldig Dygtighed ikke vil blive staaende ved et Erhverv af 800 eller 1000 Rbd., men vil see at bruge den Tid, han kan have tilovers, til andet Erhverv, og, da man paa den anden Side ogsaa vil fatte, at Staten vil kunne bruge hans Kræfter i flere forskellige Retninger, saa kan det ikke være ligegyldigt for ham, om han har de 200 Rbd. som Bartpenge eller personligt Tillæg; thi, da Reglen siger, at, dersom han faaer en anden Anvendelse for sine Kræfter i Stats-tjenesten, skulle hans Bartpenge falde bort, saa maa han altsaa lide dette Afdrag, hvorimod, naar han faaer dem som personligt Tillæg, saa staaer han i den Henseende sikkert. Han faaer, ved mit Forslag, ikke mere i Stats-tjenesten, end han havde som Overlærer; han faaer ingen Godtgjørelse for alle de Lidelser paa Pung og paa Sind, han har maattet bære, fordi

han har søgt at gaae Staten, fordi han har villet hjælpe os til at bryde med en af disse Laugsbindinger, som forlange, at man skal troe, at, naar et Menneske først har faaet en Stump af Examen, saa skal han, om han endog er nok saa maadelig, foretrakkes fremfor alle Andre. Det er Noget, mine Herrer! som vi maa see at vinde Seier over, og vi bør begynde dermed ved at vise, at disse Laugsbindinger ikke skulle have Magt til at undertrykke en Mand, som i saa Henseende har fort os paa det rette Spor. Jeg foreslaaer Dem derfor at give deres Tilstemning til dette Forslag; det koster Intet, og det er en Retfærdigheds-Handling.

Rirke: og Underviisningsministeren: Jeg er ikke istand til at bedømme de Forhold, som den ærede Taler har paapeget, men jeg har virkelig ogsaa et Ønske for, at der maatte skee den Forbedring i Lector Dyppermans Stilling, som af den ærede Taler er bragt i Forslag. Jeg maa saa meget mere være tilbøielig dertil, som min høitærede Formand ogsaa ønskede det. Jeg kan blot bemærke, at der kun er een Indvending, som kan gjøres herimod, nemlig, at man overslytter herved en Udgift, som nu paaligger det lærde Skolevæsen, paa Universitetet, som der ved faaer en Udgift, som gaaer udenfor dets Lønningsreglement. Det er vistnok sandt, at Universitetets Formuestilstand er meget fordeeltigere end det lærde Skolevæsens, og derfor synes der ikke at være noget Betænkeligt i, at denne Forandring skeer paa den Maade, men imidlertid er det dog en forøget Udgift for Universitetet. Jeg skal saaledes henstille til det ærede Thing, hvorvidt det vil gaae ind paa dette Forslag.

Tscherning: Jeg skylder at aflægge min Tak til den ærede Cultusminister for den velvillige Maade, hvormed han er kommen dette Forslag imøde. Det er mig hjært, at vi ved den samme Leilighed paa en Maade hjælpe paa den fattige Mand ved at tage fra den rige; thi Skolevæsenets Fond er fattigt, og Universitetet er temmelig rigt udfyret.

Rosenørn: Den Maade, paa hvilken den ærede Folkethingsmand har motiveret sit Endringsforslag, fører mig til at udtale det